

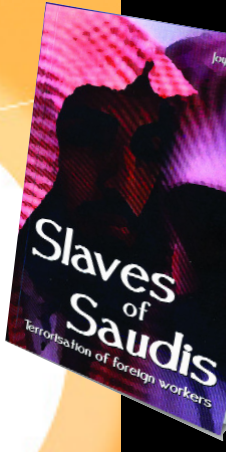
சிறப்புக் கட்டுரை

அயலக தொழிலாளர்கள்

பாலையில் பொசுங்கும்

அடிமைகளின்

கனவுகள்

சவுதியில் இந்தியர் உள்ளிட்ட அயலகத் தொழிலாளர்கள் அடிமைகளாக நடத்தப்பட்டது இதுவரை தனிப்பட்ட வேதனையாகவே இருந்தது. ஒரு நூல் வடிவில் அது அழுத்தமான பதிவாக மாறுகிறது.

சித்திரம்: கௌரி நந்தனா

நயன தாரா, எஸ்.செந்தில் குமார்

வரின் சகாக்கள் சொன்னதை அகமது ஹஸிம் முதலில் நம்பவே இல்லை. பல இந்தியர்களுக்கு பல மாதங்களாக சம்பளமே தரப்படவில்லை. ஒரு நாளைக்கு 12 மணி நேரத்திற்கு மேல் வேலை செய்ய நிர் பந்திக்கப்படுகிறார்கள். பல தருணங்களில் உணவு இடைவேளை கூட இல்லாமல் வேலை வாங்கப்படுகிறது. அதில் பலர் நாடு திரும்ப நினைத்தாலும்கூட முதலாளி பாஸ்போர்ட்டை பறித்து வைத்துக் கொண்டதால் நாடு திரும்ப முடியாமலிருந்தார்கள். அந்த நாட்டு சவுதிகளுக்கு 40% சம்பள உயர்வு தரப்பட்ட அதே சமயத்தில், வெளிநாட்டு தொழிலாளர்களுக்கு எதுவுமே இல்லை என்பதும் ஹைதராபாதிருந்து வந்த அவருக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

“அத்தனை பாரபட்சங்களுக்கும் இஸ்லாம் எதிரானது” என்று சுத்தினார் அகமது. “ஒரே வேலைக்கு நீங்கள் எப்படி அதிக சம்பளம் பெற முடியும்?” என்று அரேபியரான தனது சவுதி சகா முகமது அலி முஸாலத்திடம் கேள்வி

எழுப்பினார் அவர்: “நாங்கள் சவுதிகள். இது எங்கள் நாடு, எங்கள் பணம்” என்று கூறியபோது தன்மையான அந்த சவுதிக் காரரின் முகம் சிவந்தது.

அடுத்த நாள், சவுதி அரேபியாவில் பெரிதும் அஞ்சப்படும் முத்தாவா மதப் போலீஸார் அகமது தங்கியிருந்த வீட்டின் கதவைத் தட்டினார்கள். தங்களின் அலுவலகத்திற்கு அவரை கூட்டிச் சென்றார்கள். “நீ இஸ்லாத்தையும் எங்கள் நாட்டையும் பற்றி தவறாகப் பேசியிருக்கிறாய். ஒரு முஸ்லிமான நீ இதைச் செய்திருக்கக்கூடாது...” மற்றொருவன் இடைமறித்தான்: “நீ ஒரு இந்து போல பேசுகிறாய். நீயென்னமுஸ்லிம்கூடத்திலிருக்கும்இந்துவா?”

அடுத்த நாள் விசாரணை நடந்தது. அகமது மீதான குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டதாக தீர்ப்பு கூறப்பட்டது. ஒரு வருட சிறை, 500 கசையடி தண்டனை வழங்கப்பட்டது. மேல் முறையீடு செய்ய விரும்புகிறீர்களா என நீதிமன்றம் கேட்டது. மேல் முறையீடு கோரவேண்டா மென நீதிமன்ற விசாரணை நடைமுறைகளை மொழிபெயர்த்துச் சொன்னபாகிஸ்தானி அறிவுரை கூறினார். ஆனால் அகமது நினைத்தார்: நான் என்ன குற்றம் செய்துவிட்டேன்? நான்

ஏன் அஞ்ச வேண்டும்? மேலே முறையீடு செய்வதாக அகமது முடிவெடுத்தார்.

உயரிய நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு வந்தது: இரண்டு வருட சிறை தண்டனை, 750 கசையடி. - ஜாய் சி.ரஃபேல் எழுதிய சவுதிகளின் அடிமைகள் (ஸ்லேவ்ஸ் ஆஃப் சவுதிஸ்) நூலிலிருந்து

இப்படிப்பட்ட கதைகள் அதிகம் வெளியே வருவதே இல்லை. அப்படி வரும் செய்திகளும் தூதரகங்களின் குப்பைத் தொட்டிக்கு அனுப்பப்பட்டுவிடுகின்றன. சவுதி அரேபியாவில் நீண்ட காலம் தங்கியிருந்த ஒரு இந்தியர் இந்த சம்பவங்களையெல்லாம் தொகுத்து வைத்திருக்கிறார். சுமார் 15 ஆண்டு காலம் சவுதிதியில் செய்தியாளராக, பத்திரிகை ஆசிரியராக பணியாற்றிய ஜாய் சி.ரஃபேல் இத்தகைய அவமானப்படுத்தல்கள், சுரண்டல்கள், உடல்நீதியான சித்ரவதைகள் உள்ளிட்டவற்றை கண்ணும் கருத்துமாக பதிவு செய்திருக்கிறார். மும்பையின் டர்ன் டிபுக்ஸ் சார்பில் ஸ்லேவ்ஸ் ஆஃப் சவுதிஸ் என்ற அந்த ஆங்கில நூல் ஜூலை 2013-ல் வெளியாகவிருக்கிறது. இந்தியா, பங்களாதேஷ்,

ஒரு ஆவ-ம்

இதுவரை தனிப்பட்ட தொழிலாளர்களின் புலம்பலாக உதா சீனப்படுத்தப்பட்ட வளைகுடா சோகக் கதைகளை ஆவணப் படுத்தியுள்ளது ஜாய் சிரஃபேலின் *ஸ்டேவ்ஸ் ஆஃப் சவுத்ஸ்* நூல். ஜூலையில் ஆங்கிலத்தில் வெளியாகவிருக்கும் இந்தப் புத்தகம் நூலாசிரியர் நேரில் பார்த்த, அறிந்த சவுதி கொடுமைகளின் ஆவணமாக உள்ளது. 15 வருட காலம் சவுதியில் செய்தியாளராக, பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்த அனுபவத்தின் சாரத்தை ஒரு நூலாக மாற்றியிருக்கிறார். வளைகுடா கொடுமைகள் குறித்த தொழிலாளர்களின் புகார்களை மிகை, பொய் என்று நிராகரித்தது

ஃபிலிப்பைன்ஸ், இலங்கை உள்ளிட்ட நாடுகளிலிருந்து வரும் பணியாளர்களது வாழ்க்கையின் அச்சமூட்டும் இரு பக்கங்களை வெளிச்சம் போட்டு காட்டுகிறது இந்த நூல். வளைகுடா பகுதியில் பெரும் எண்ணெய்வளம் இருப்பது தெரியும் 1930களக்கு முன்பு வரை சவுதி அரேபியா என்பது முடிவே இல்லாத பாலைவனங்களின் தேசம்தான். எண்ணெய்வளம் எல்லாவற்றையும் ஒரு நொடியில் மாற்றியது. ஒட்டகத்தில் சவாரி செய்துகொண்டிருந்தவர்கள் சொகுசு காருக்கு மாறினார்கள். அடிப்படைவாத வாஹாபியை அந்த நாடு தத்தெடுத்துக்கொண்டது அந்த மாற்றத்தை முழுமையாக்கியது. இந்த புதுப் பணக்கார முதலாளிகளின் அகங்காரத்திற்கும் உணர்ச்சியற்ற ஐடங்களாக இருக்கும் தங்கள் சொந்த நாட்டின் அலட்சியத்திற்கும் இடையில் சிக்கிக்கொண்டு தவிக்கிறார்கள் அயலக தொழிலாளர்கள். அதில் பலருக்கு பிரம்மாண்டமான ரியால்தி விமான நிலையத்தில் இறங்கியதுமே துயரம் தூரத்தத் துவங்கிவிடுகிறது. நிலவைத் தருவதாக வாக்குறுதியளித்து பெரிய தொகையை புரோக்கர் கமிஷனாகப் பெறும்போதே

கதையல்ல நிஜம்-1

ஆயிஷா பானு (32), கோவில்பட்டி, தூத்துக்குடி மாவட்டம், தமிழ்நாடு.

முதலாளியால் விரட்டப்பட்ட இவர் கணவர் மக்கா மசூதியில் 8 மாதங்களாக பிச்சையெடுத்து உயிர் வாழ்கிறார். ஐ புனிதப் பயணம் மேற்கொண்ட ஹினது ஊர்க்காரர் செல்போனில் எடுத்த எனது கணவர் ஃபக்கீர் மைதீனின் (38) புகைப்படத்தைக் காட்டிய போது முதலில் எனக்கு அடையாளமே தெரியவில்லை. மக்கா மசூதியில் பிச்சையெடுத்து வாழ்ந்து வரும் அவரின் மூக்கு மட்டும் தான் அது அவரே தான் என காட்டியது. உடம்பு இளைத்து துரும்பாகிப் போயிருந்தார்” என்கிறார் ஆயிஷா.

சவுதி அரேபியாவின் தமாம் நகரில் சோப்புத் தொழிற்சாலை ஒன்றில் வேலை பார்க்க 2009 நவம்பர் 29ஆம் தேதி கிளம்பினார் ஃபக்கீர். அங்கு வேலை செய்து, மிச்சம் பிடித்த பணத்தை வைத்து வெளிநாடு செல்ல பெற்றிருந்த ரூ.1.4 லட்சம் கடனில் ரூ.80 ஆயிரத்தை அடைத்தார்.

ஆனால் அதன் பிறகு நிலைமை மோசமடைந்தது. அடுத்தவர் சாப்பிட்ட இலையை எடுப்பது போன்ற வேலைகளை செய்ய மறுத்தபோது மோசமாக நடத்தப்பட்டார். அடித்து, உதைத்து வேலையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். “கம்பெனி அவரின் பாஸ்போர்ட்டை பிடுங்கி வைத்துக்கொண்டது. சில சில வறை வேலைகளை செய்து கொண்டு வாழ்க்கையை ஒட்டினார். கடந்த எட்டு மாதங்களுக்கும் மேலாக மக்கா மசூதிக்கு வரும் ஹஜ் யாத்ரீகர்களிடம் கையேந்தி பிழைக்கிறார். இதேபோல பாஸ்போர்ட்டை இழந்து அங்கு நிறைய பேர் பிச்சைக்காரர்களாக வாழ்கிறார்கள்” என்கிறார் ஆயிஷா.

ஒரு புனித யாத்ரீகர் கொடுத்த செல்போன்தான் இப்போது ஃபக்கீருக்கு ஒரே ஜீவநாடியாக இருக்கிறது. “நான் அவரிடம் செல்போனில் பேசும்போதெல்லாம் அவர் கண்ணீர் விட்டு அருவதை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. அவர் ரொம்ப பயந்த சபாவம். தன்னை யாரோ சொல்லப் பார்க்கிறார்கள், மசூதியிலிருந்து வெளியே கால் வைத்தாலே கொன்றுவிடுவார்கள் என்று சொல்கிறார். அவருக்கு நிஜமாகவே அச்சுறுத்தல் இருக்கிறது அல்லது பயத்தில் அவ்வாறு பேசுகிறாரா என்று தெரியவில்லை. கையேந்தி பெறும் உணவைக்கூட பிறர் பறித்து தின்றுவிடுகிறார்கள் என்றும் வயிரார சாப்பிட்டு பல சாலமாகிவிட்டது என்றும் அபர் சொல்வது என்னைக்கொல்கிறது.”

கணவரை மீட்டுத் தருவதாகக் கூறிய சில புரோக்கர்கள் அவரிடம் ரூ.50,000 பெற்றுக்கொண்டு, தலைமறைவாகிவிட்டார்கள். “ஒரு தீப்பெட்டி தொழிற்சாலையில் குச்சி அடுக்கித்தான் இரண்டு குழந்தைகளை காப்பாற்றுகிறேன். 320 தீப்பெட்டி சுளுக்கு ரூ.6 தருகிறார்கள். ஒரு நாளைக்கு 3,600 பெட்டிகளையே செய்ய முடிவதால் 60 ரூபாய் வருமானத்தில் குடும்பத்தை ஒட்ட வேண்டியுள்ளது. மகன் அபு ஹசன் (12) 7ஆவது படிக்க வேண்டும். ஆனால் ஸ்கூல் ஃபீஸுக்கு 1,000 ரூபாய்கூட கட்ட முடியாததால் அவன் வீட்டில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறான். மகன் மைதீன் ஃபாத்தியாவின்

குளசி

“தற்கொலைதான் எங்களுக்குத் தீர்வா?”

துயரம் குழந்தைகளுடன் ஆயிஷா; திருமணத்தின் போது ஃபக்கீர் (உள்படம்)

படிப்பையாவது காப்பாற்றிவிட போராடுகிறேன். இதற்கு நடுவில் கணவர் வெளிநாடு போகவும் அவரை மீட்கவும் ஆன ஒன்றரை லட்ச ரூபாய்க்கு வட்டி வேறு.” அவரது செல்போன் மூலம் இந்தியா டுடே ஃபக்கீரிடம் பேசியது. “போலீஸ் எங்களை பிச்சையெடுக்கவும் விடுவதில்லை. அடிக்கிறார்கள். தயவுசுர்ந்து இங்கிருந்து காப்பாற்றுங்கள்.” அவர் மன்றாடினார். கணவரை மீட்பதற்காக முதல்வரின் சிறப்புப்பிரிவு, தூத்துக்குடி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் உள்ளிட்டோரிடம் முறையிட்டு தவித்துப் போன ஆயிஷா தனது கணவரை மீட்டுத் தருமாறு ஜூன் 10ஆம் தேதி கோவில் பட்டி ஆர்.டி.ஓ அலுவலகத்திற்கு வெளியே போராட்டம் நடத்தினார்: “எல்லா நம்பிக்கையையும் இழந்து வருகிறேன். நானும் எனது பிள்ளைகளும் செத்துப் போவதுதான் இந்தப் பிரச்சனைக்கு ஒரே தீர்வு”

நேர்காணல்: டி.ஜெய்ஷங்கர்

“வெளிநாடு செல்வோர் குறைகிறார்கள்...”

சென்னை அசோக் நகரிலுள்ள அயலகத் தொழிலாளர்களின் பாதுகாவலர் டி.ஜெய்ஷங்கரின் அலுவலகம் வீட்டுவசதிவாரிய கட்டிடத்தில் வால் போல சிறியதாக ஒரு ஓரத்தில் அமைந்துள்ளது. அந்த சிறிய அலுவலகத்திலிருந்து வெளிநாடுகளில் வேலை செய்யும் சில லட்சம் தமிழர் நலனை பாதுகாப்பவரிடம் ஒரு பேட்டி.

கே. வளைகுடா உள்ளிட்ட நாடுகளில் இந்திய தொழிலாளர் துன்புறுவதை எவ்வாறு தடுப்பது?

ப. வாய்மொழி வாக்குறுதிகளை நம் பாமல் அங்கீகரிக்கப்பட்ட டிராவல் ஏஜென்டுகள் வழியாக முறையான ஒப்பந்தம் மூலம் செல்ல வேண்டும். வேலைக்குச் செல்லு

எச்.கே.ராஜசேகர்

மிடத்தில் முதலாளி புதிதாக வேறு ஒப்பந்தம் போடும் நடைமுறை உள்ளதென்றாலும் இந்த அடிப்படை இருந்தால் நாங்கள் போராடும் சாத்தியமுண்டு.

கே. தூதரகம் உதவுவதில்லை, இழுத்தடிக்கிறார்கள் என கூறுகிறார்கள்.

ப. அது இன்னொரு நாடு என்பதை மறவாதீர்கள். அந்த நாட்டு சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு செயல்பட வேண்டியிருப்பதால் நாடு திரும்புதல் உள்ளிட்டவற்றுக்கு சில மாத அவகாசம் ஆகிறது. நமது ஜனத்தொகை, அயலகத் தொழிலாளர் எண்ணிக்கைக்கு ஈடுகொடுப்பது சவால்.

கே. பாஸ்போர்ட்டை முதலாளிகள் பிடுங்கி வைப்பது சட்ட விரோதம்தானே?

ப. சட்ட விரோதம் என்றாலும் அப்படிப்பட்ட நடைமுறை பல வளைகுடா நாடுகளில் உள்ளது.

கே. ஆளெடுப்பவருக்கு பதில், வேலை தேடுபவர் கமிஷன் தர வேண்டுமா?

ப. தேவையைவிட அதிகமான பேர் வேலைக்காக சாத்திரப்பதை ஏஜென்டுகள் சாதகமாக பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். இப்போது வெளிநாடுகளுக்கு அடிமட்ட வேலைகளுக்கு செல்வோர் விகிதம் தமிழகத்தில் குறைவாக துவங்கியிருக்கிறது.

சுதையல்ல நிஜம்-2

பாஷம் ராஜம் 61

ராமச்சந்திரப்பள்ளி கிராமம், நிலாமாபாத் தனது 3 மகன்களையும் இழந்துவிட்டார்

எனக்கு மூன்று மகன்கள். பெட்டை அப்புவூ, லக்ஷ்மணன், நதிபி அப்புவூ. வறுமை காரணமாக இளைய மகன்கள் பள்ளிப் படிப்பை நிறுத்திவிட்டனர். பெட்டை கடன்பட்டு சவூதிக்குப் பயணமானான். அடுத்த வந்த சில மாதங்களுக்கு பெட்டை வீட்டுக்கு பணம் அனுப்பியதால் பிள்ளைகள் படிப்பைத் தொடர்ந்தனர். ஆனால் அவன் அங்கே சுட்டெரிக்கும் பாலைவனத்தில் மனிதத்தன்மையே இல்லாமல் வேலை வாங்கப்படுகிறான் என்பது தெரியாமல் போயிற்று. அவன் உருக்குலைந்து சீக்கிரமே இறந்துபோனான்.

என் இரண்டாவது மகன் லக்ஷ்மணனுக்கு அதற்குள் திருமணம் ஆகிவிட்டது.

விரக்தியில் மகன் தற்கொலை, பெற்றோர் நடுவீதியில்.

பலருக்கு சித்ரவதை ஆரம்பமாகிவிடுகிறது. லட்சக்கணக்கான இந்தியர்கள் தங்கள் வீட்டையும் நிலத்தையும் அடமானம் வைத்து அல்லது கந்து வட்டிக்கு பணம் வாங்கித்தான் கனவுக் கோட்டைகளை கட்டுகிறார்கள். இந்திய ரூபாயைவிட 15 மடங்கு அதிக மதிப்பு கொண்ட ரியால்களாக அதை பல மடங்கு திரும்ப எடுக்க முடியும் என நம்புகிறார்கள். ஆனால் பலருக்கு அந்தக் கனவுகள் பாதி யிலேயே முடிந்துவிடுகின்றன. பல கனவுகள் நடுவிலேயே கலைந்துவிடுகின்றன. பாதுகாப்பற்ற, சுகாதாரமற்ற வேலைச் சூழல்... அது போக, 2005 சவூதி தொழிலாளர் சட்டத்தில் வெளிநாட்டு தொழிலாளர்களுக்கு ஏது மில்லை. முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும்ான வேலை ஒப்பந்த மீறலை கிரிமினல் குற்றமாகக் கருதி, சிறையில் தள்ளும் அம்சங்களைக் கொண்ட அளவுக்கு அது முதலாளிக்கு சாதகமாகவும் தொழிலாளிக்கு விரோதமாகவும் அமைந்துள்ளது. குறுகிய இரு ஆண்டு ஒப்பந்தங்களில் வெளிநாட்டு தொழிலாளர்களை பயன்படுத்திக்கொண்டு, கசக்கிப் பிழிந்து தூக்கி எறியும் வரை அவ்வளவு எளிதில் யாரும் வெளியேற முடியாது. வெளியேறும் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துகிறவர்கள் சாப்பாடு இல்லாமல், தங்குமிட மில்லாமல் பல மாதங்கள் போராடினாலும்கூட முதலாளி திருட்டு பட்டம் சுமத்தி, அவரை நிரந்தரமாக சிறையில் தள்ள முடியும். சிறு தவறுகளுக்கும் அடித்து, உதைக்கப்படுவது, அடிமைகளாக பார்க்கப்படுவதும் நடத்தப்படுவது... அதெல்லாம் அவமானமே இல்லை. அதையெல்லாம் தாண்டி நீதி அமைப்பு என்ற பெயரில் தங்கள் நாட்டவருக்கு சாதகமாக

நடந்துகொள்ளும் கட்ட பஞ்சாயத்தின் முன்பு நிற்கும்போது ஏற்படும் அவமானம் அத்தனையைவிடவும் கொடியது. ஏனெனில் அந்த நாட்டில் தண்டனைச் சட்டம் என்று எதுவுமே கிடையாது. வேற்று மதங்களை பின்பற்றும் யாரையும் சொக்காயை பிடித்து தூக்கும் அதிகாரம் கொண்ட முத்தவாக்கள் எங்கும் சுற்றித் திரியும் நிலையில், நீதிபதி அறையில் தனி விசாரணைக்கு அங்கு இடமே இல்லை. முஸ்லிம் அல்லாதோர் செத்தால் புதைக்க கல்லறைகூட இல்லாமல் 500 இந்தியர்களின் உடல்கள் அநாதைப் பிணங்களாக சவூதியில் உள்ளதாக சொல்லப்படுகிறது.

10% வேலைகளை உள்ளூர்காரர்களுக்கு கொடுக்கும் சவூதி அரேபியாவின் நிதாகத் சட்ட விவகாரத்தில் மட்டுமே இந்திய அரசின் கவனம் குவிமையம் பெற்றிருக்கிறது. ஏஜென்

தேடி வாங்கிய துயரம் லக்ஷ்மணன் குடும்பத்தினர்; தாய் பாஷம் (உள்படம்)

ஆனாலும் அவன் 8 பேர் கொண்ட எங்கள் குடும்பத்தையும் சேர்த்து தாங்க வேண்டியிருந்தது. இன்னொரு கடன் வாங்கி சவூதிக்குச் சென்று பணம் அனுப்பினான். ஆனால் அவன் வேலை செய்த கம்பெனி மூடப்பட்டு வேலையில்லாமல் இருந்தான். அங்கேயுள்ள ஏஜென்டுகள் வேலையில்லாமல் கஷ்டப்படுபவர்களை கண்டுகொள்ளவில்லை. மாறாக நிறைய கமிஷன் கிடைக்குமென்பதால், இந்தியாவிலிருந்து புதிதாக சேர்பவர்களையே விரும்பினார்கள்”.

சில மாத விரக்திக்குப் பின் நம்பிக்கை இழந்து வேலை பார்த்த கம்பெனியின் மேற்கூரையிலேயே தூக்கு மாட்டிக்கொண்டு இறந்துபோனார். இதனால் அதிர்ச்சியடைந்து கடன் கொடுத்தவர்கள் பாஷம் குடும்பத்தை நெருக்கத் தொடங்கினார்கள். உயிரோடு இருக்கும் மூன்றாவது மகன்

நதிபி அப்புலுவுக்கு திருமணம் ஆகிவிட்டது. அவன் குடும்பத்தைக் காக்க வேறு வழியின்றி தன் சகோதரர்களை பறிகொடுத்து அந்த பாலைவன சாம்ராஜ்யத்துக்கே போக வேண்டி இருந்தது. அவரும் கடன் வாங்கி ஏஜென்டுக்கு பணம் கொடுத்து ஏற்பாடுகளை செய்தார். ஆனால் அவரால் போக முடியவில்லை. ஏஜென்ட் பணத்துடன் தலைமறைவானார். நதிபியும் வீட்டிலேயே தூக்கு மாட்டி இறந்தார்.

“அதுதான் கடைசி அடி. என் கணவருக்கு மாறடைப்பு ஏற்பட்டு பக்கவாதம் தாக்கியது. இரண்டு இளைய மருமகன்களும் எங்களை விட்டுப் போய்விட்டனர். எங்களுக்கு வயதாகிவிட்டது. அதனால் வேலைக்கும் போக முடியாது. எங்கள் மூத்த மருமகன் தான் கூலி வேலைக்குச் சென்று எங்களை உயிருடன் வைத்திருக்கிறான்” என்கிறார்.

உள்ளூர் குடிபெயர்ந்தவர்கள் உரிமை-நல வாழ்வு மையம் மாதம் 500 ரூபாயும் பாஷமின் கணவருக்கு ஒய்வூதியமாக 200ம் தருகிறது.

டுகளால் ஏமாற்றப்பட்டு சட்ட விரோத பணியாளர்களாக இருப்பவர்கள், பாஸ்போர்ட்களை முதலாளிகள் பிடுங்கி வைத்துக்கொண்டதால் சட்ட விரோதமாக சவூதியில் வேலை செய்ய நிர்வாகிக்கப்பட்டவர்கள் உள்ளிட்ட லட்சக்கணக்கான இந்தியர்கள் தாய்நாடு திரும்ப வேண்டிய நெருக்கடிக்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். ஜூலை 3ஆம் தேதிக்குள் அவர்கள் வெளியேறாவிட்டால் ரூ.10 லட்சம் அபராதம் அல்லது 2 வருடம் சிறைவாசம் என்ற மிரட்டலால் சவூதியில் உள்ள இந்திய தூதரகங்களின் வெளியே அடிப்படை வசதியே இல்லாமல் ஆயிரக்கணக்கான இந்தியர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். பாலைவன தேசத்தின் கொடும் வெயிலில் குடிக்கும் தண்ணீருக்குக்கூட அவர்கள் சக அயலக பணியாளர்களையே சார்ந்திருக்கிறார்கள்.

லென்ஸ்

வளைகுடா நாடுகளில் அவதிப்படும் தமிழர்கள்க்கு உதவாத மத்திய அரசைக் கண்டித்து சென்னையில் போராட்டம்

இத்தனைக்கும் நடுவில் இவர்களின் அடிப்படை பிரச்சனைகள் தீர் அரசாங்கம் துரும்பையும் அசைக்கவில்லை. சிவில் குற்றமான வேலை ஒப்பந்த மீறலை கிரிமினல் குற்றமாக சவூதி அரசு வைத்திருக்கும் அநியாயமான சட்டத்தை மாற்ற ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று இப்போதுதான் இந்திய அரசு அலுவலகங்களிடையே கோப்பு பரிமாற்றம் துவங்கியிருக்கிறது. சவூதி, மலேசிய அரசு கூளுடன் தொழிலாளர் இடம்பெயர்தல் ஒப்பந்தம் (labour mobility agreement) ஒன்றை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முயலும் இந்திய அரசு, அதன் மூலம் தங்கள் தேசத்தவர் எதிர்கொள்ளும் தொழிலாளர் நல பிரச்சனைகளைக் கையாள நினைக்கிறது. ஆனால் மென்மையான, உறுதியற்ற அணுகுமுறை கொண்டதாக விமர்சிக்கப்படும் இந்திய அரசாங்கத்தால் எவ்வளவு விரைவில், எவ்வளவு வலுவாக அதைச் செய்ய முடியும் என்பது கேள்விகுறியே. உயிர் போகிற பிரச்சனைகளுக்கு நடுவே, தலைவலிக்கு அமிர்தாஞ்சன் தேய்க்க அனுமதி கேட்டு காத்திருக்கிறது இந்திய அரசு.

ஆனால் தனது பிரஜைகளின் பாதுகாப்பும் கண்ணியமும் கேள்விக்குட்படுவது பற்றிய தகவலேதும் தனக்கு இல்லை என்று இந்தியா டுடேவிடம் கூறினார் வெளிநாடு வாழ் இந்தியர்கள் நலத் துறை அமைச்சர் வயலார் ரவி: “நான் அப்படி புகார்களை கேட்டதும் இல்லை, ஊடகங்களில் படித்ததும் இல்லை. அதெல்லாம் கற்பனை. நமக்கு சவூதி அரேபியாவுடன் நல்லுறவு உள்ளது. அதைக் கெடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது.” “ஏதாவது பேசினால் எண்ணெய் சப்ளையில் அவன் (சவூதி அரசு) கைவைப்பான்” என்று அரசு

பேட்டி: வயலார் ரவி

“ராஜீய் உறவுகளை கெடுத்துவிடக்கூடாது”

இந்தியாவுக்கே முன்னுதாரணமாக தங்கள் மாநிலத்தின் அயலகத் தொழிலாளர் விவகாரத்தை கவனிப்பதற்கு தனி அமைச்சகத்தைத் திறந்த கேரள மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்தான் மத்திய வெளிநாடு வாழ் இந்தியர்கள் அமைச்சர் வயலார் ரவி. அவருடன் ஒரு சிறிய பேட்டி.

கே. சவூதியில் ஏராளமான மனித உரிமை மீறல்கள் நடந்துள்ளதாக ஒரு நூல் வந்துள்ளதே?

ப. நான் அந்த புத்தகத்தை இதுவரை வாசிக்கவில்லை. எனினும் அதில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள வகை மனித

உரிமை மீறல்களை நான் ஏற்கவில்லை. கே. கட்டாய மத மாற்றங்கள் நடப்பதாகவும் அந்த நூலில் உள்ளது.

ப. அது ஒரு கற்பனை நூலாக இருக்க முடியும். அப்படி சம்பவங்கள் நடந்தால் ஒரு சில நாளிதழ்களிலாவது அவை செய்தியாகியிருக்கும். இன்றுகூட இரண்டு சம்பவங்கள் எனது கவனத்திற்கு வந்தன. மத மாற்றம் முன்னெப்போதோ நடந்திருக்க வேண்டும். சமீபத்தில் ஏதும் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை.

கே. ஆனால் மீறல்கள் நடப்பதாக பரவலாகக் கூறப்படுகிறது.

ப. சவூதியில் அத்தகைய செய்திகளுக்கு இடமில்லாமல் போனாலும் இந்தியாவின் உள்ளூர் ஊடகங்களில் வந்திருக்க வேண்டுமே? புத்தகங்களை யார் வேண்டுமானாலும் எழுதலாம். அங்கு இருக்கும் லட்சக்கணக்கான இந்தியர் நலனை பார்க்க வேண்டும் என்பதால் நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும். அவர்களின் பாதுகாப்பில் சமரசத்தை அனுமதிக்க முடியாது. நமக்கு வளைகுடா நாடுகளுடன் நல்ல ராஜீயீர்தியிலான உறவு உள்ளது. அதைக் கெடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

கதையல்ல நிஜம்-3

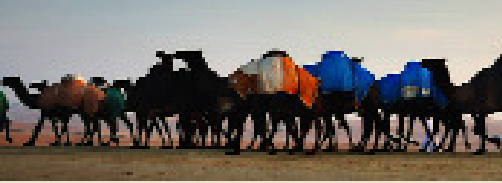
எம்.ஜலால்தீன் (36), காஞ்சிபுரம்

முதலாளி அடித்து, சிறை அனுப்பினார். குற்றம்: ஸ்பீட் பிரேக்கரில் வேகமாக கார் ஓட்டியது.

மிகுசக்தி இடையே 10,000 ரூபாய் சம்மதித்துக்கொண்டிருந்த நான் ரூ.20,000 வரை சம்பாதிக்கும் ஆசையோடு சவூதி சென்றேன். ஆனால் அங்கு கிடைத்தது 10 ஆயிரம் ரூபாயும் அடி உதையும் அவமானமும் தான்” என்கிறார் தமாமில் காரோட்டிய ஜலால்தீன்.

ஆறு மாதங்கள் முறையாக கார் ஓட்டிக் கொண்டிருந்த அவர் முதலாளியால் அடித்து வேலையிலிருந்து விரட்டப்பட காரணம் ஒன்றுதான்: ஸ்பீட் பிரேக்கரில் சற்று வேகமாக கார் ஓட்டியது. “அதற்காக காரிலிருந்து முதலாளி என்னை அடித்தார். கோபத்தில் காரிலிருந்து இறங்கிய என்னை நடு ரோட்டிலேயே விட்டுவிட்டு என்னுடைய பாஸ்போர்ட் உள்ளிட்ட அத்தனை ஆவணங்களுடன் முதலாளி சென்றுவிட்டார். சில காலம் சட்ட விரோதமாக ஆடு மேய்ப்பது, புல் வெட்டுவது

நெளஷாத் பி.டி

உள்ளிட்ட வேலைகள் பார்த்தேன். நாடு திரும்ப இந்திய தூதரகத்திற்குச் சென்றால், ‘சவூதிகளை மீறி எங்களால் எதுவும் செய்ய முடியாது’ என கைவிடுத்தார்கள்.

வேறு வழியின்றி என்னை அடித்த அதே முதலாளியிடம் சென்று மன்னிப்பு கோரி, என்னை ஊருக்கு அனுப்புவதற்கு ‘ஆட்சேபணை இல்லை’ சான்றிதழ் கோரினேன். ஆனாலும்கூட சிறை சென்றால்தான் உரிய முறையில் நாடு திரும்ப முடியும் என்ற நிலை. அதனால் 4 மாதங்கள் சிறையில் கழித்தேன்.

சிறையில் 60 பேர் தங்கும் இடத்தில் 700 இந்தியர்களை அடைத்திருந்தார்கள். கழிவறை குழாய் தண்ணீரைத்தான் குடித்தோம். 4 மாதங்களுக்குப் பிறகு விமானமேறி, சவூதியின் மோசமான சிறைவாசம் கொடுத்த அம்மை நோயுடன் ஊர் வந்து சேர்ந்தோம்.

அங்கு மூஸ்லிம், முஸ்லிம் அல்லாதோர் என்றெல்லாம் பார்ப்பதில்லை. சவூதிகள் உயர்ந்தவர்கள், மற்ற அனைவரும் அடிமைகள்தான்; அவர்கள் முஸ்லிமாக இருந்தாலும் சரி. அங்கு தொழிலாளர்கள் யாருக்கும் எந்த மனித உரிமையும் கிடையாது. நள்ளிரவு 2 மணிக்கு காரோட்ட வரச் சொன்னால் கூட கேள்வி கேட்காமல், கூடுதல் ஊதியமின்றி செய்ய வேண்டும்.

இழிவும் அவலமும்

வீட்டு உதவியாளராக போகும் பெண்கள் இழிவான வேலைகள் போக, சில சமயம் பாலியல் பலாத்கார அச்சுறுத்தலையும் எதிர்கொள்ள வேண்டும்.

500 இந்தியர்களின் உடல்கள் அடையாளம் காணப்படாமல் சவூதியில் உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

கதையல்ல நிஜம்-5

சைனபா மொய்தீன் 44

கண்ணூர், கேரளா பாலைவனத்தில் செத்துப் பிழைத்தார்

வூதிக்குப் பறந்த போது சைனபாவுக்கு 700 ரியால் என உறுதிமொழி வழங்கப்பட்டது. ஆனால் 400 ரியால் மட்டுமே வழங்கப்பட்டது மருத்துவமனையின் கழிப்பறைகளை சுத்தம் செய்யும் வேலை. ஒரு நாள் வழக்கி விழுந்ததில் அவருடைய இரண்டு கைகளும் உடைந்தன. ஏற்கனவே மங்கிக்கொண்டிருந்த பார்வையும் மோசமாக பாதிக்கப்பட்டது. தன்னை பணியிலிருந்து விடுவித்து கணக்கு பார்த்து அனுப்புமாறு வேண்டினார். “என்னையும் என் உடமைகளையும் வெளியில் எறிந்தார்கள். அரபு மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்த காகிதத்தில் கையெழுத்து வாங்கிக்கொண்டார்கள் சவூதியை விட்டு வெளியேறுவதற்கான அனுமதி கடிதம் அது என்றார்கள்” சைனபாவுக்கு அப்போது தெரியவில்லை.

அது இன்னொரு நிறுவனத்திடம் வேலை செய்ய ஒப்புக்கொண்டு எழுதப்பட்ட ஒப்பந்தம். அந்த இரவில் அவர் பயணித்த பேருந்து ஒரு முழுநாள் சென்றபின் அடுத்த இரவு ஜெத்தாவில் அவரை இறக்கிவிட்டது. தான் பொறியில் சிக்கிக்கொண்டதை அவர் உணர்ந்தவுடன், அவரை அழைத்துச் செல்ல வந்திருந்தவர்களிடம் மண்டியிட்டு இந்தியாவுக்கு அனுப்புமாறு கெஞ்சினார். “என்னை அங்கிருந்து 1,500 கிமீ தொலைவில் உள்ள அல் குரையாவுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்” ஒரு பழைய மார்ச் சுவரியின் மூலையில் தங்கவைக்கப்பட்ட அவர் உணவு உண்ணும்போதோ, உறக்கத்திலோ மேல் தளத்தில் உள்ள கழிப்பறையிலிருந்து கசிபவை அவர் மீது விழும். “மீண்டும் மருத்துவமனைக்குச் சென்று பணிபுரியவேண்டும் என்பதற்கான தண்டனை அது. 11 மாதங்கள் நான் அங்கு இருந்தேன். எனக்கு நினைவில் இருப்பது எல்லாமே நாற்றமடிக்கும் ஒரு ஓட்டையின் மூலம் இருபுறமும் நான் பார்த்த பரந்த எல்லையற்ற பாலைவன மணல் தான். நான் உயிருடன் இருக்கவேண்டும்

சித்திரம்: அனிமேஷ் சேவியர்

கதையல்ல நிஜம்-4

பெர்கிட் கிராமம், மேடக் கணவர் சவுதியில் பெற்ற கொடிய அனுபவங்கள் காரணமாக தூக்கு மாட்டிக்கொண்டார்.

ங்களுக்கு 2 மகன்களும் ஒரு மகளும் 6 உண்டு. என் கணவர் முத்தெண்ணா 24 வயதே ஆனாலும் குழந்தைகளின் படிப்புக்கு பணம் சேர்க்க வேண்டும் என்று முயன்று வந்தார். எங்கள் கிராமத்தில் பலரும் சவுதியில் வேலை பார்த்தனர். அவரும் குடும்பத்துக்காக செல்ல நினைத்தார். ஏஜென்டுக்கு கொடுக்க பணமில்லை. ரூ.1.5 லட்சம் கடன் வாங்கி 2009ல் சவுதிக்குச் சென்றார்.

ஒரு நல்ல வேலை இருக்கும் என்று வாக்குறுதியுடன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு அங்கே நரகம் போன்ற, பகுதி நேர கூலி வேலைக்கு அனுப்பப்பட்டார். இங்கே என்ன பணம் சம்பாதித்தாரோ அதே பணம்தான் அங்கேயும் கிடைத்தது. ஒரு சின்ன குடிசையை டஜன் கணக்கான பணியாட்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டிய கட்டாயம். சீக்கிரமே அந்த குறைந்த கூலியும் கூட கொடுக்காமல் ஏமாற்ற கோபமுற்று மேலதிகாரியிடம் கேட்டார் என்பதற்காக அவரை ஒரு சின்ன அறையில் அடைத்து தண்டனை கொடுத்தார்கள். அவரை அடித்து உதைத்ததில் நோய் தாக்கி, உடல்ரீதியாகவும் மன

ரீதியாகவும் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டார். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு அவரை இங்கே அனுப்பிவிட்டனர். திரும்பிவந்த போது சுத்தமாக உடைந்துபோயிருந்தார். தூக்கத்தில் எழுந்து சுற்றிச் சுற்றி வருவார். கொஞ்சமே பேசினார். கடன் கொடுத்தவர் எங்களை நெருக்கத் தொடங்கினார். அக்கம்பக்கத்தினர் அனைவரும் அவரை விசாரிக்கத் தொடங்கினார்கள். கடைசியில் அவர் வீட்டில் தூக்கு மாட்டிக்கொண்டார். நான் இன்னமும் ஒரு வேலைக்காக முயல்கிறேன். கிடைத்தபாடில்லை. மூன்று குழந்தைகளுடன், வயதான பெற்றோர்களுடன் சிரமப்படுகிறேன். ஆதரவென்று யாரும் இல்லை. எவ்வளவு காலம் நாங்கள் உயிர் வாழ்வோம் என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை.

சோனல் பல்வேறு இழிவுகளையும் துன்பங்களையும் சந்தித்த சைனபா

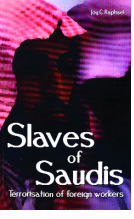
சொன்னதைவிட பாதி ஊதியத்தில் மருத்துவமனையின் கழிவறையை சுத்தம் செய்ய வைத்தார்கள்.

என்பதற்காக எனக்கு உணவு அளிக்கப்பட்டது". மருத்துவமனையில் பணிபுரிய ஒப்புக் கொண்டார். அவரை விடுவித்து இந்தியாவுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்றால், 10,000 ரியால் பணம் கூட்ட வேண்டுமென்று மருத்துவமனை கூறியது. அவரால் அவ்வளவு பணத்தை நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாது. சைனபா சிறிது காலம் சிரமங்கள் அனுபவித்தபின், உறவினர் அஷ்ரஃஃபிடம் உதவி கேட்க, பத்திரிகையாளர் ஒருவர் உதவியுடன் இந்தியா வந்தார். இப்போது கண்ணூரில் சுத்தமாக கண் தெரியாத நிலையில் இரு மகன்களுடன் உள்ள அவருடைய எதிர்காலம் கேள்விக் குறி. கடன்கள் திருப்பி செலுத்தப்படவில்லை.

அதிகாரிகள் சுய சமாதானம் செய்துகொண்டு, பல பிரச்சனைகள் குறித்து அந்த அரசுடன் பேசுவதே இல்லை. இந்த பலவீனமான அணுகுமுறையால் இந்தியாவின் உயரதிகாரிகளைக்கூட தனது வீட்டு எடுபிடிபோல சவுதி அரசாங்கத்தினர் காக்க வைத்து அவமானப்படுத்துவதும் நடைபெறுகின்றன.

இந்தியர்கள் சவுதியில் சுகபோகமாக இருப்பது போல அமைச்சர் பேசினாலும் தமிழ்நாடு, ஆந்திரா, கேரளா உள்ளிட்ட தென் மாநிலங்களில் இந்தியா டுடே மேற்கொண்ட ஆய்வில் நேரெதிர் உண்மைகள் வந்தன. இந்தியா டுடே சந்தித்த ஒரு சில பாதிக்கப்பட்டோர் குறித்த விவரங்களே இதயத்தைப் பிசைவதாக இருந்தன. இவை ஒன்றும் இந்தியர்கள் உருவாக்கிய ஆயிரத்தொரு அரேபிய கற்பனைக் கதைகள் அல்ல. ரத்தமும் சதையுமான மக்கள் தங்கள் இதயத்தைப் பிளந்து பாலைவன தேசத்தில் நடக்கும் குரூரங்கள் குறித்து சொல்லும் சோகக் கதைகள்.

கேரளாவிலிருந்து சி.எஸ்.சாலி, ஜே.பிந்துராஜ், ஹைதராபாதினிருந்து ஏ.ராமமோகன் ராவு உதவியுடன்

புத்தகத்திலிருந்து

சிறகை முறித்த சிறைகள்

ஜாய் சி. ரொப்யேஸ் எழுதிய ஸ்லேவ்ஸ் ஆஃப் சவுதிஸ் புத்தகம் காட்டும் சித்திரவதைக் காட்சிகள் சில

நூராவூர் பல கணவுசுநடன் ஜாகர்த்தாவிலிருந்து சவுதியில் உள்ள ராணுவ அதிகாரி ஒருவரின் வீட்டில் பணி செய்ய வந்தான். ஆனால் அவன் வந்து சேர்ந்த சில மணி நேரங்களிலேயே அவன் கணவுகள் மரணித்தன. ரியாத்தில் உள்ள அந்த வீட்டின் தோட்டத்தை நேரத்துக்கு சுத்தம் செய்ய வில்லை என்று அதிகாரியின் மனைவி அவளை அடித்தார். சமையலறையில் ஒரு ஸ்பூனை தரையில் தவறவிட்டதற்கு அடி வாங்கினான். மாலை வீடுதிரும்பிய அதிகாரியும் நடந்ததைக் கேட்டு தன் பங்குக்கு அடித்தார். உடனே இங்கிருந்து தப்பிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தவளுக்கு வழி தெரியவில்லை. நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் நூரா வேலை செய்ய வர தாமதமானது. எஜமானி அவள் தூங்குவதைப் பார்த்தார். தனக்கு உடல்நலம் இல்லையென்றும் நகரவே முடியவில்லை என்றும் கூறிய நூராவின வார்த்தைகளை அலட்சியம் செய்து, அவளை இழுத்துக் கொண்டு போய் குளியலறையின் வெற்றுத் தரையில் போட்டார். ஒரு மாதம் வரை படுக்கையில் படுக்க அவளை அனுமதிக்கவில்லை. குளியலறையிலேயே கிடந்தான் நூரா. குளிக்கவோ பல்விளக்கவோ அவள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. எப்போதாவதுதான் உணவு அளிக்கப்பட்டது. ஒரு நாள் காலை, நூரா அசைவின்றி கிடந்ததைப் பார்த்ததும் எஜமானிக்கு எச்சரிக்கை உணர்வு வந்து கணவனிடம் சொல்லி, இந்தோனேஷிய தூதரகத்துக்குத் தந்தவுடன் ஓர் அதிகாரி வந்து நூராவை தன் காரில் அழைத்துச் சென்றார். எதுவுமே நடக்காததுபோல எஜமானி “நான் அவளுக்கு ஒழுங்காக சம்பளம் தருகிறேன். பாக்கி எதுவுமில்லை” என்று நான்கு மாதங்களாக சம்பளம் பெறாத நூராவை கைகாட்டிக் கூறியவுடன் இந்தோனேஷிய அதிகாரி நூராவை அழைத்துச் சென்றார்.

பாத்திமா, 27, மிகவும் அழகான இந்தோனேஷிய பெண். என்று ஒரு இந்தோனேஷிய அரசு அதிகாரி என்னிடம் கூறினார். சவுதியில் அவளுக்கு வேலை கிடைத்தது. பார்த்த முதல் நாளே அவள் வேலை செய்த வீட்டு எஜமானருக்கு அவள் மேல் கண். ஒரு நாள் மனைவி வெளியில் சென்றிருந்த சமயம் அவளுடைய படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்தவர் அவரை பாலியல் வன்புணர்வுக்கு ஆளாக்கிவிட்டு, மனைவியிடம் சொன்னால் கொன்றுவிடுவதாக மிரட்டினார். இப்படி பல வாரங்கள் சென்றன. இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின், பாத்திமா கர்ப்பமாய் இருப்பதை உணர்ந்தார். பெரிதான வயிறு காட்டிக்கொடுத்துவிட, மனைவி காரணம் கேட்டபோது, வேறுவழியின்றி பாத்திமா உண்மையைக் கூற நேர்ந்தது. மனைவி கணவனை நோக்கி கத்த ஆரம்பித்தார். “சத்தம் போடுவதை நிறுத்தாவிட்டால், உன்னை விவாகரத்து செய்து விட்டு இன்னொருத்தியை கல்யாணம் செய்துகொள்வேன்”

என்று கணவன் மிரட்டியவுடன் அடங்கிவிட்டாள் மனைவி. சாரா அஷ்ரப், 32, சவுதிக்கு வேலை கிடைத்துப் போனாள். அங்கு சென்றால் அப்படியே புனித ஹஜ்க்கும் செல்லலாம் என்று நினைத்தாள். ஆனால் சவுதியில் வேலைக்குச் சேர்ந்த முதல் நாளே, ஒரு பெரிய மாளிகையை ஒரு மணிநேரத்தில் சுத்தம் செய்யவேண்டி இருந்தது. முதல் தளத்தில் தரை விரிப்புகளை சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தபோது எஜமானி மரியத்தின் இரட்டைப் பிள்ளைகள் அவளை சோம்பேறி என்று கேலி செய்தனர். அவள் அழத் தொடங்கினாள். வேலைகளை முடித்தபின், சாப்பிடும் அறைக்குச் சென்ற அவளுக்கு உணவு மறுக்கப்பட்டது. சரியாக வேலை செய்யவில்லை என்று காரணம் கூறி தண்ணீர் மட்டும் குடிக்க தந்தார்கள். அறைக்குச் சென்று அழுதாள் சாரா. அவளுக்குப் பசித்தது. காலையிலிருந்து சாப்பிடவில்லை அவள். முதல் மாத சம்பளத்துக்குப் பின் நான்கு மாதங்கள் சம்பளம் தர வில்லை. விரக்தியிலும் ஏமாற்றத்திலும் இருந்தாள் சாரா. ஒரு நாள் மரியம் சமையலறைக்கு வந்தபோது தரையில் கண்ணாடித் துண்டுகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த சாராவைப் பார்த்ததும் அவள் தான் உடைத்துவிட்டாள் என்று நினைத்து அடிக்கத் தொடங்கினாள். குழந்தைகள்தான் உடைத்தார்கள் என்கிற உண்மையைக் காது கொடுத்து கேட்கத் தயாராக இல்லாத மரியத்தை எதிர்பாராதவாறு கத்தியால் குத்தினாள் சாரா. இந்தக் குற்றத்துக்காக சாராவுக்கு சில வாரங்களுக்குப் பின் மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது.

ஜனகம் கங்கா ரெட்டி ஆந்திராவிலிருந்து சவுதி சென்றார். சவுதி விமான நிலையத்தில் அழைத்துப் போக ஆட்கள் வருவார்கள் என்று ஏஜென்ட் கூறியதை நம்பி வந்திறங்கிய பின் யாரும் வராததால் விமான நிலையத்தையே சுற்றிச் சுற்றி வந்த ரெட்டியை காவல் துறை அழைத்துச் சென்று சிறையில் அடைத்தது. ரொட்டிகளைக் கொடுக்க

என் எஜமானர் வரவில்லை. அவர் வரவே போவதில்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. வாங்கிய கடனை அடைக்க முடியாது. நானே தேடிக்கொண்ட இந்த வாழ்க்கையிலிருந்து வெளியேற நானே ஒரு வழி கண்டு பிடித்துவிட்டேன்

தினமும் வரும் காவலரிடம் ‘எஜமானர் பற்றி தகவல் கிடைத்ததா’ என்று கேட்டுக்கொண்டே இருந்த ரெட்டியிடம் 8ஆவது நாள் எரிச்சலுடன் பதில் சொன்னார் காவலர். மறுநாள் ரொட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்தபோது சிறையில் இருந்த மின்விசிறியில் தூக்கு மாட்டி தொங்கிக்கொண்டிருந்தார் ரெட்டி. அருகில் தெலுங்கில் அவர் எழுதிய கடிதம் கிடந்தது. “என்னால் உங்களையும் இந்த உலகத்தையும் எதிர்கொள்ள முடியவில்லை. இத்தனை வலியை உங்களுக்குத் தந்ததற்கு நான் வெட்கப்படுகிறேன். எனக்கு இங்கே வேலை இல்லை. என் எஜமானர் வரவில்லை. அவர் வரவே போவதில்லை என்று தோன்றுகிறது. வாங்கிய கடனை அடைக்க முடியாது. நானே தேடிக்கொண்ட இந்த வாழ்க்கையிலிருந்து எப்படி வெளியேறுவது என்பதற்கான வழியைக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன்.”